

X K 9561/2013

OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

6000 KOPER

obt. GORŠE BRANE

PRITOŽBA

zoper sklep Okrožnega sodišča v Kopru,
opr.št. X K 5961/2013, z dne 15.04.2014

na

Višje sodišče v Kopru
2x

Obtoženi Brane Gorše podajam pritožbo zoper sklep Okrožnega sodišča v Kopru, opr.št. X K 5961/2013, z dne 15.04.2014, s katerim je podaljšalo pripor po 1. in 3. točki I.odst.201.čl. ZKP, iz vseh pritožbenih razlogov.

Okrožno sodišče v Kopru je podaljšal pripor, ker navaja, da se okoliščine, ki so narekovale odreditev pripora, niso bistveno spremenile.

Sodišče se kot razlog ponovitvene nevarnosti sklicuje na okoliščino, da se zoper mene vodi postopek pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani.

Tekom dosedanjega postopka sem navajal, da sklicevanje na nepravnomočni sodni postopek kot podlago za odločanje v tem postopku, predstavlja kršitev 27.člena ustave RS, ki govori o domnevi nedolžnosti. Kljub sklicevanju na ustavnopravno zajamčeno pravico je tako prvostopno sodišče kot pritožbeno sodišče navedeno kršitev ustavne pravice in svoboščine storilo v vsaki izdani

odločbi, s katero se je ali odredil pripor, ali ta podaljšal, ali pa se je pritožba sedanjega pritožnika zavrnila.

Da je bilo sklicevanje sodišča na to dejstvo v celoti neutemeljeno kaže okoliščina, da je bila sodba Okrožnega sodišča v Ljubljani v celoti razveljavljena. S tem se pokaže, da niti odreditev pripora, niti njegovo podaljševanje ni imelo nobene opore, in da so bile navedbe sedanjega pritožnika neutemeljeno zavrnjene.

Tako se pokaže, da ne obstoji subjektivna okoliščina. V konkretnem postopku je sodišče izdalo sodbo; pri tem je potrebno opozoriti na okoliščino, da je sodišče zahtevalo pridobitev listin iz Republike Avstrije in da je samo določilo, da se bo glavna obravnava, če listine ne bodo pridobljene do 10.04.2014, nadaljevala 23.04.2014. Sodišče je le dva dneva pred obravnavo 10.04.2014 obvestilo zagovornike, da misli zadevo zaključiti dne 10.04.2014. Navedena okoliščina kaže na dejstvo, da je bilo sodišče z oprostilno sodbo Višjega sodišča v Ljubljani seznanjeno in je zato z zlorabo položaja hotelo izreči obsodilno sodbo, čeprav zanjo ni bilo podlage in je pri izreku sodbe in njeni obrazložitvi šlo za očitno zlorabo prava.

Sodišče navaja, da so sedaj podani očitki o treh kaznivih dejanjih; pri tem sodišče v celoti spregleda in zamolči, da je sodišče v postopku v Ljubljani z odločbo, ki je pravnomočna, odločilo, da stečajni upravitelj Brane Gorše po določitih ZPPSL nima položaja uradne osebe. Ne more biti dvoma, da ista oseba na podlagi istega zakona ne more biti sojena različno; torej očitek storitve zlorabe uradnega položaja v sedanjem postopku ne obstoji; zato tudi ne more biti nobenega govora o kakem kaznivem dejanju pranja denarja. Možno je razpravljati, ali stečajni upravitelj, ko izvaja pravnomočno sodno odločbo stečajnega senata opravlja gospodarsko dejavnost ali ne; že navadno logično razmišljanje pripelje do zaključka da ne, ker izvajanje tuje odločitve ne pomeni opravljanja kake samostojne dejavnosti.

Pritožbeno sodišče lahko v svoji odločitvi ponovno zavzame položaj, ko bo odločalo le strogo procesualno in se skrilo za procesne določb ZKP, ali pa bo izvedlo svojo nalogo zaradi katere je postavljeno za nadzornika prvostopnih odločitev in o zadevi odločilo tako, da jo bo presodilo vsebinsko.

Ne glede na položaj, katerega bo zavzelo pritožbeno sodišče, pa subjektivna okoliščina, katero navaja prvostopno sodišče, torej obstoj obsodilne sodbe Okrožnega sodišča v Ljubljani, ne obstoji.

Tako je obrazložitev prvostopnega sodišča v prvem odstavku teksta na strani 3 sedaj izpodbijanega sklepa v celoti v nasprotju z izkazanim dejanskim stanjem.

Sodišče dalje navaja, da bi lahko na prostosti kot odvetnik še vedno nastopal v pravnem prometu ter ponavljal druga kazniva dejanja. Opravljanje odvetništva ne predstavlja nastopanja v pravnem prometu, zato je navedena obrazložitev nasprotujoča sama sebi. Poleg tega ni podan noben očitek, da naj bi kako dejanje storil v svojstvu odvetnika.

Sodišče dalje navaja, da je še vedno podana begosumnost. Tu sodišče navaja, da sem si pridobil preko 2 MIO EUR protipravne premoženjske koristi. Sodišče, še manj pa tožilstvo, nista tekom postopka uspela navesti niti enega dejstva, še manj pa prikazati kak dokaz, po katerem naj bi denarna sredstva, ki so bila iz stečajne mase izplačana upniku BS Factor, prispela do pritožnika; takega dokaza ni niti za en evro.

Trditev sodišča, da so denarna sredstva bila nakazana iz računa v Avstriji neznanu kam, ne vzdrži resne presoje, saj se sredstva na bančnem računu ne morejo skriti; to izhaja že iz listin, ki se nahajajo v samem spisu in predstavljajo izpis prometa družbe BS Factor. Iz tega prometa ne izhaja, da bi pritožnik ali prejel kako nakazilo s tega računa ali kako drugače razpolagal s sredstvi s tega računa, to pa zato ne, ker tak dokaz enostavno ne obstoji, ker s temi sredstvi nisem imel ničesar. Ker nimam navedenih sredstev in jih tudi nikoli nisem imel, za kaj nasprotnega pa ne obstoji noben dokaz, kar je potrebna procesna predpostavka za izrek obsodbe, tudi opisani razlog begosumnosti ni podan. Pri tem je potrebno opozoriti, da je bil kot razlog begosumnosti pri odreditvi pripora navajana okoliščina o obstoju neke hiše v Momjanu, katera pa se je tekom postopka čudežno izgubila. Tako smo sedaj prišli do neznanih denarnih sredstev, pri čemer pa listinski dokazi v spisu ne potrjujejo obrazložitve sodišča. Seveda pa je sodišče zamolčalo, da se je samo odločilo, da ne bo čakalo na listine iz Avstrije, za katere je samo zaprosilo in naj bi šlo za izpis bančnega prometa na neki družbi SAS, za katero pa v spisu obstoje listine iz katerih izhaja, da je v lasti Skrbniškove.

Če pa sodišče po eni strani trdi, da se ne ve, kam so šla denarna sredstva, potem ne obstoji dokaz, da bi s temi sredstvi lahko razpolagal, oz. zaradi njih pobegnil, saj sodišče samo s to navedbo trdi, da dokaza, da sem si pridobil protipravno premoženjsko korist enostavno ni.

Izrek dolgoletnih zapornih kazni z zlorabo prava pa ni tista okoliščina, ki bi predstavljala subjektivno ravnanje pritožnika, ki naj bi kazala na obstoj razloga begosumnosti.

Sodišče je tako v izpodbijanem sklepu navedlo neobstoječi subjektivno in objektivno okoliščino ter s tem izdalo sklep, ki za svojo izdajo nima podlage.

Zaradi vsega navedenega menim, da je zagrešena bistvena kršitev določb postopka, zmotno ugotovljeno dejansko stanje ter kršene pravice iz čl. 20, 25 in 27 Ustave RS.

Pripor iz razloga ponovitvene nevarnosti se ob pogoju obstoja utemeljenega suma, da je določena oseba storila kaznivo dejanje odredi, ko teža, način storitve ali okoliščine, v katerih je bilo kaznivo dejanje storjeno in njene osebne lastnosti, prejšnje življenje, okolje in razmere v katerih živi, ali kakšne

druge posebne okoliščine kažejo na nevarnost, da bo ponovila kaznivo dejanje, dokončala posušeno kaznivo dejanje ali storila kaznivo dejanje s katerim grozi (201/1 tč.3 ZKP).

Ustavno sodišče RS je že v svoji odločbi U-I-18/93 (11.04.1996) in v drugih odločbah (Up 152/06, Up 970/06) opredelilo pogoje, pod katerimi je poseg v osebno svobodo posameznika dopusten. Tako mora sodišče vsakič, ko odloča o priporu iz razloga ponovitvene nevarnosti

- ugotoviti in navesti tiste konkretne okoliščine, iz katerih je možno napraviti na življenskih izkušnjah utemeljen zaključek, da obstaja realna nevarnost in ne zgolj bojazen, da bo obdolženi ponovil določeno specifično kaznivo dejanje
- ugotoviti in obrazložiti, da obstoji nevarnost ponavljanja takšnega dejanja, ki pomeni ogrožanje varnosti ljudi
- ob načelu sorazmernosti pretehtati, ali je v konkretnem primeru varnost ljudi zaradi nevarnosti ponovitve določenega kaznivega dejanja ogrožena do te mere, da odtehta poseg v obdolženčevo pravico do osebne svobode

Ustavno sodišče RS je v odločbi Up 123/95, Up 127/95 zavzelo stališče, da okoliščini storitve in teža očitane kaznivega dejanja sami po sebi ne utemeljujeta sklepa o ponovitveni nevarnosti. Tako je pripor iz razloga ponovitvene nevarnosti mogoče odrediti, ko tudi osebnost osumljenca, okolje in razmere v katerih živi in njegovo dosedanje življenje omogoča zanesljiv konkretiziran sklep o obstoju realne nevarnosti ponovitve nekega specifičnega kaznivega dejanja.

Iz izpodbijanega sklepa ne izhaja nobena konkretna okoliščina, ki bi kazala na to, da bi pritožnik, v kolikor bi bil spuščen na prostost, ponovil očitano mu kaznivo dejanje. Nobena konkretna okoliščina o obstoju opravljanja gospodarske dejavnosti ne obstoji, prav tako ne obstoj nobene bančne transakcije, katero naj bi opravil pritožnik.

Pritožnik ne morem opravljati nalog stečajnega upravitelja, ker nimam več veljavnega dovoljenja in ga tudi ne morem več pridobiti Tako so razlogi iz izpodbijanega sklepa v nasprotju z listinskimi dokazi v spisu.

Prav tako je v spisu dovolj listin iz katerih ne izhaja, da bi pritožnik pridobil kako korist iz očitanih dejanj in da nisem izvajal nobenih transakcij iz sredstev po razdelitvi stečajne mase. Sama razdelitev stečajne mase pa je zakonska obveznost stečajnega upravitelja, ne pa kako njegovo prostovoljno ravnanje.

S tem je izkazana bistvena kršitev določb postopka iz 371/1 čl. ZKP, saj niso podani razlogi o odločilnih dejstvih, ki bi kazali na ponovitveno nevarnost pritožnika.

Iz izpodbijanega sklepa tako ne izhaja sorazmernost med posegom v pravico pritožnika so svobode in zagotavljanjem varnosti ljudi, pripor pa ni več potreben zaradi poteka kazenskega postopka, ker je ta že končan, njegova pravnomočnost pa na kaj takega ne vpliva.

V tem delu izpodbijani sklep nima nobenih konkretnih razlogov, zato je tudi v tem delu podana bistvena kršitev določb postopka iz 11.tč. 371/1 čl. ZKP.

Po stališču Ustavnega sodišča RS je smisel določbe člena 25 Ustave RS v tem, da prizadeti lahko z vložitvijo pravnega sredstva brani svoje pravne koristi oz. pravne interese. To pa je mogoče le, če je odločitev sodišča v vsaki bistveni točki obrazložena na tako konkreten način, da omogoča kasnejšo presojo (Up-I-25/95, tč. 66).

Ustava RS določa v čl. 20, da se osebo za katero obstoji utemeljen sum, da je storila kaznivo dejanje, sme pripreti samo na podlagi odločbe sodišča, kadar je to neogibno potrebno za potek postopka ali varnost ljudi. Nobena od teh okoliščin v izpodbijanem sklepu ni izkazana. Varnost ljudi, zaradi domnevne nevarnosti, da bi pritožnik ponovil očitano kaznivo dejanje, ni ogrožena do te mere, da bi odtehtala poseg v njegovo pravico do osebne svobode. Glede na trditve o storitvi dejanj v funkciji stečajnega upravitelja, katera ne more več obstajati (funkcija), ni izkazana sorazmernost med težo očitkov in odrejenim ukrepom ter varovano dobrino to je varnostjo ljudi. S tem pa je podana kršitev ustavno zajamčene pravice pritožnika do osebne svobode iz čl. 20 Ustave RS.

Predlagam, da se pritožbi ugodi in izpodbijani sklep spremeni tako, da se pripor odpravi oz. nadomesti s hišnim priporom oz. izpodbijani sklep razveljavi in vrne v ponovno odločanje.

Koper, 17.04.2014

GORŠE BRANE